

Officiant Ministry Skills

Необхідна практика Церковного Служіння

Сповідь

Вступ

Сповідь присутня як в Старому так і в Новому Заповіті і це визнання гріха **Або якщо якась душа, виразно промовляючи вустами, присягнеться зробити щось погане чи зробити щось добре, — у всьому, що б лиш людина не промовила із клятвою, — і це втаїться перед її очима, та згодом вона усвідомить це, — то вона згрішила в якійсь одній із цих речей. Тож нехай вона визнає гріх, яким у цих випадках згрішила. Левит 5:4-5 УТТ і Тоді виходив до нього Єрусалим, і вся Юдея, і вся околиця Йордану, і, визнаючи свої гріхи, були хрещені ним у річці Йордані. Матвія 3:5-6 УТТ В Старому заповіті це могло відбуватися з цілою нацією Тепер віддайте хвалу Господу, Богові ваших батьків, і вчиніть праведне перед Ним — відділіться від народів землі і від жінок-чужинок! Ездри 10:11 УТТ, а у Івана 20:23 Христос наділяє своїх учнів повноваженням прощати і залишати гріхи **Кому простите гріхи, — будуть прощені їм; кому затримаєте, — будуть затримані.** Можливо що **Марка 1:4-5** ми бачимо сповідання гріхів цілою групою **З'явився Іван Хреститель, хрестячи в пустелі та проповідуючи хрещення для покаяння, для прощення гріхів. І приходили до нього з усієї Юдейської землі та всі мешканці Єрусалима, і, визнаючи свої гріхи, були хрещені ним у річці Йордані, але це не йде в порівняння коли мова йде про Йом Кіпур – день очищення і сповідання усього народу і священика як представника і покладе Аарон свої руки на голову живого козеняти й визнає над ним усі беззаконня ізраїльських синів, усі їхні злодіянства та всі їхні гріхи, покладе їх на голову живого козеняти і рукою приготованого для цього чоловіка відішле в пустиню. Левит 16:21 УТТ.** Взагалі, сповідання і визнання гріха є передумовою для прощення і спасіння **Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності. 1 Івана 1:9 УТТ¹****

Але ця практика сповідання і визнання своїх гріхів не набула в євангельських церквах такого системного підходу як то було у Ізраїлю в часи Старого Заповіту з визначеним днем, приписом і процедурами як на Йом Кіпур. Так само євангельські церкви не запозичили практику православних і католицьких церков² з обов'язковою сповіддю перед причастям. Можливо наголошуючи на загальному священстві усіх віруючих і непотребі посередника для того щоб прийти до Бога ця практика сповідання або зовсім відсутня у деяких євангельських церквах, або мало розвинута чи не розвинута взагалі. Не можна не погодитися що це важливе служіння яке має підґрунтя як в Старому так і в Новому Заповіті і варте того щоб бути запровадженим,

---

¹ Larry V. Brown, "[Confession](#)," ed. John D. Barry et al., *The Lexham Bible Dictionary* (Bellingham, WA: Lexham Press, 2016).

² After Constantine legalized Christianity and accorded it privileged status, confessing Christ in court became obsolete. Personal confession of serious sin continued, although Leo I (pope, AD 440–61) made it private rather than congregational. The Celtic monks in Ireland in the 6th century initiated the practice of confessing all sins to a spiritual director. That practice was brought to the European continent by British scholars in the early 9th century. It became widespread, and at the Fourth Lateran Council (AD 1215) annual confession to a priest became mandatory on penalty of excommunication.

Formal, secret confession continued as an important practice in the Roman Catholic Church. By the late Middle Ages it was a central part of an elaborately refined sacrament of penance. The sacrament consisted of contrition (remorse and repentance), confession (admission of the sin to a priest), and satisfaction (restitution or punishment, at the priest's instruction). Penance culminated in absolution, a formal declaration that the sinner was forgiven, which could be pronounced, according to Roman Catholic doctrine, only by a priest. Walter A. Elwell and Barry J. Beitzel, "[Confession](#)," *Baker Encyclopedia of the Bible* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1988), 506.

якщо ще такого служіння нема у Вашій церкві, а якщо воно є, то сподіваюся що цей матеріал все одно буде корисний для Вас і зможете порівняти, подивитися на це служіння іншими очима і сподіваюсь улюбому випадку взяти для себе корисні поради. Бо служіння сповіді невід'ємна складова душеопікунського служіння і Біблійного консультування.

Біблійне підтвердження

Псалом Давида, коли до нього прийшов пророк Натан, після того, як він увійшов до Вирсавії. Помилуй мене, Боже, з великої милості Своєї, і через велике Своє милосердя очисти беззаконня моє. Особливо обмий мене від мого беззаконня і очисти мене від мого гріха. Бо я знаю своє беззаконня, і мій гріх постійно переді мною. Проти Тебе єдиного я згрішив і вчинив негідне перед Тобою, щоби Ти виявився праведним у Своїх словах, і переміг, коли судитимешся. Я ж народився в беззаконнях, — у гріхах моя мати мене зачала. Ти ж, однак, полюбив правду й об'явив мені приховані й таємничі глибини Своєї мудрості. Покропиш мене гісопом — і я стану чистий. Обмий мене — і я стану біліший за сніг. Ти даси мені відчуті радість і втіху — і радітимуть упокорені кості. Відверни Своє обличчя від моїх гріхів і зітри всі мої беззаконня. Створи в мені, Боже, чисте серце і віднови праведного духа в моєму нутрі. Не відкинь мене від Свого обличчя і не забери від мене Свого Святого Духа. Поверни мені радість Свого спасіння і зміцни мене Духом могутнім. Я навчатиму беззаконних Твоїх доріг, і безбожні навернуться до Тебе. Визволи мене від крові, Боже, Боже мого спасіння. Мій язик радісно проголошуватиме Твою справедливість. Господи, Ти відкриєш мої уста, — і мої уста звістять Тобі хвалу. Бо якщо би Ти забажав жертви, я приніс би. Та всепалення Тобі не до вподоби. Жертва Богові — це впокорений дух; Бог не погордує сумирним і впокореним серцем. Псалмів 50:1-19 УТТ

Хто приховує своє безчестя, не матиме успіху, а того, хто не приховує докорів, любитимуть. Приповістей 28:13 УТТ

Опам'ятавшись, він сказав: Скільки наймитів мого батька мають у надлишку хліба, а я тут гину з голоду... Устану, піду до свого батька і скажу йому: Батьку, я згрішив перед небом і перед тобою і вже не гідний зватися твоїм сином; прийми ж мене як одного з твоїх наймитів! Тож він, підійнявшись, пішов до свого батька. Коли він був ще далеко, батько побачив його й змілосердився; побігши, кинувся йому на шию і поцілував його. А син сказав йому: Батьку, я згрішив перед небом і перед тобою; я вже не гідний зватися сином твоїм! Луки 15:17-21 УТТ

Тому визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоби зцілитися, бо має велику силу ревна молитва праведного. Якова 5:16 УТТ

Коли скажемо, що не маємо гріха, то самих себе обманюємо, і немає в нас правди. Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності. А коли скажемо, що ми не згрішили, то робимо Його неправдомовним, і Його слово в нас не перебуває. 1 Івана 1:8-10 УТТ

Біблійні приклади

Або якщо якась душа, виразно промовляючи вустами, присягнеться зробити щось погане чи зробити щось добре, — у всьому, що б лиш людина не промовила із клятвою, — і це втаїть перед її очима, та згодом вона усвідомить це, — то вона згрішила в якійсь одній із цих речей. Тож нехай вона визнає гріх, яким у цих випадках згрішила. Левит 5:4-5 УТТ

Тоді виходив до нього Єрусалим, і вся Юдея, і вся околиця Йордану, і, визнаючи свої гріхи, були хрещені ним у річці Йордані. Матвія 3:5-6 УТТ

З'явився Іван Хреститель, хрестячи в пустелі та проповідуючи хрещення для покаяння, для прощення гріхів. І приходили до нього з усієї Юдейської землі та всі мешканці Єрусалима, і, визнаючи свої гріхи, були хрещені ним у річці Йордані Марка 1:4-5 УТТ

Яка ціль цього служіння?

Католики і православні поділили гріхи на легші і простіші, які не потребують сповіді, і важчі чи ще так звані смертні, які не сповідав людина на має прощення. Звісно, що така розуміння не прийнятне для євангельських віруючих і ані Біблія, а ні наше Богослов'я не має такого поділу. Інакше кажучи, любий гріх, великий, як то ми можемо думати, чи маленький, заслуговує на покарання і веде до смерті. Тому і Христос помер за нас щоб дарувати нам прощення. І кожний такий гріх мусе бути сповіданням **Коли скажемо, що не маємо гріха, то самих себе обманюємо, і немає в нас правди. Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності. А коли скажемо, що ми не згрішили, то робимо Його неправдомовним, і Його слово в нас не перебуває. 1 Івана 1:8-10 УТТ.**

Чи хіба не достатньо помолитися і попросити самому на одинці у Бога прощення?

Так, може бути сповідь і на одинці, але коли гріх повторюється, а совість людину осуджує, і він/вона губляться чи взагалі вони впевнені в своєму спасінні і чи Бог простив їм їхні гріхи, то в такому випадку буде доречно мати сповідь. **Хто приховує своє безчестя, не матиме успіху, а того, хто не приховує докорів, любитимуть. Приповістей 28:13 УТТ** Після 1520 року Лютер дотримувався поглядів, що сповідь гріхів все ще обов'язкова і сповідь у присутності іншого християнина, хоча і не вимагається Писанням є корисною і навіть необхідною. Джон Кальвін також схвалював сповідь для кожного віруючого, кого «гріхи турбують і гріх вражає». Без цієї зовнішньої помочі така людина не може звільнилася сама.³

Чи є певні категорії гріхів за які треба сповідатися?

Ні таких категорій немає, але як було вже сказано вище, коли сумління людини докоряє і він/вона не відчувають прощення, гріх повторюється і людина потребує допомогу в подоланні гріховної залежності, в такому випадку кращим буде сповідатися. **Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності. 1 Івана 1:9 УТТ.**

До кого потрібно звертатися для сповіді?

Це може бути пастор, лідер, наставник чи інша довірена особа, яка є зрілим християнином і на якого можна покладатися і бути впевненим, що він чи вона достатньо компетентні щоби допомогти, досвідчені щоби підтримати і надійні щоби не піддати розголосу приватну інформацію. Тут доречно буде торкнутися питання сповіді.

Чи мусе служителю тримати сповідання в секреті?

Так якщо це не зашкодить самій людині та іншим. Дуже часто, коли люди звертаються до мене за підтримкою і хочуть сповідатись, вони просять щоб тільки я нікому не розповів. На що я ніколи не погоджуюсь. Я попереджаю людей, що навіть законом України я можу навіть у суді тримати сповідання у секреті і не збираюсь ні кому про то що людина хоче сповідати переказувати, але якщо це не загрожує самій людині і безпеці інших. Взагалі, душеопікуни та консультанти які працюють в команді підписують зобов'язання про нерозголошення таємниці і

---

³ Walter A. Elwell and Barry J. Beitzel, ["Confession."](#) *Baker Encyclopedia of the Bible* (Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1988), 506.

вони попереджені що якщо вони порушать це зобов'язання то будуть раз і назавжди виключені зі служіння.⁴

---

⁴ Св. Златоуст у всякому разі розумів їх так (De Sacerd. III. 6). «Бог дав священикам більше влади, ніж батькам», — каже він: «різниця між ними така ж велика, як між теперішнім життям і життям що приходить. Бо останні не можуть відвести від своїх дітей ні смерті, ні навіть хвороби; але першим часто вдається врятувати душу, яка хвора (κάμνουσαν) і ось-ось помре: в одних випадках полегшує її біль; в інших забезпечує, щоб вона ніколи не впала — і це не просто повчанням і застереженнями, але силою молитви: не лише у відродженні, але в силу їх прерогативи виправдовувати гріхи в загробному житті. Бо як каже апостол: «Infirmatur quis in vobis? advocet presbyteros ecclesiae, et orent super eo ... et si peccata fecerit, remittentur ei.» Edmund Salusbury Ffoulkes, [“Confession.”](#) ed. William Smith and Henry Wace, *A Dictionary of Christian Biography, Literature, Sects and Doctrines* (London: John Murray, 1877–1887), 614.